

[Trier.]

det da fuldkommen naturligt, at Fangerne og de Folk, der lever paa Anstalter, da de ikke selv er Herre over den Risiko, de er udsat for, kommer med ind under Forsikringen. Hvis de paagældende Mennesker er kommet til Skade og derved har mistet en Del af deres Arbejdskraft, er det da ikke rimeligt, at de, naar de kommer ud i det fri Erhverv, faar en Erstatning fra dem, der har udsat dem for Risikoen, fordi de er handikappet ved Ulykkestilfælde, udover at de er handikappet ved at have været lukket inde?

Der er en Gruppe Arbejdere, der i og for sig skulde falde ind under Bestemmelsen om hændelige Ulykkestilfælde, men som endnu ikke er medtaget, og det er alle de Arbejdere, som kommer til Skade, men bliver raske inden 13 Uger efter Ulykkestilfældet. Set fra et Erstatningssynspunkt, som den første Ulykkesforsikringslov anlægger, er det ganske sikkert irrationelt; set fra et socialt Synspunkt, et Administrationssynspunkt, er det ganske utvivlsomt rigtigt, og derfor synes jeg, at Ministeren har ramt fuldkommen rigtigt, naar han siger: Vi fastholder den Bestemmelse, vi hidtil har haft, at Ulykkesforsikringen først træder i Kraft 13 Uger efter Dagen for Ulykkestilfældet.

Vi vil i og for sig gerne gaa saa vidt, at vi siger: Al den Sygehjælp, som Sygekassen saa maa udbetale til de tilskadedkomne, den bør Ulykkesforsikringen betale. Det er teoretisk det rigtige ud fra et Erstatningssynspunkt; men det vil skabe en uhyre Administration, idet alle Ulykkestilfælde saa maatte anmeldes til Arbejdersforsikrings-Raadet, selv om det var rene Bagatelsager, som det vilde være urimeligt at anføre. Derfor synes jeg, Ministeren har gjort rigtigt i at indføre den Bestemmelse, at kun i de Tilfælde, som bevirker Krav efter Loven, det vil sige, som enten skaber blivende Invaliditet eller giver Dagpenge efter 13 Ugers Forløb, skal Ulykkesforsikringen, det vil sige Arbejdsgiveren, refundere Sygekasserne de af dem udlagte Sygepenge.

Jeg gaar derefter over til den Art Risiko, der falder ind under Loven. Man kan jo diskutere om Grænserne, og det er det, der er gjort. For mig staaer det saadan, at Grænsen bør drages paa den Maade, at Risikoen bør være saa omfattende, at den rammer alt det, som Arbejderen udsættes for paa Grund af den Arbejdskontrakt, han har indgaaet med sin Arbejdsgiver. De Ulykkestilfælde, der rammer ham, og som vilde have ramt ham, selv om han ikke

havde indgaaet den paagældende Arbejdskontrakt, bør ikke omfattes af Risikoen. Men Erstatningen for de Ulykkestilfælde og de Lidelser, som rammer ham, fordi han har indgaaet Arbejdskontrakten, er det naturligt at lade Arbejdsgiveren, som har det økonomiske Udbytte af Virksomheden, bære som en Del af Driftsudgiften.

Der er for det første sket det nye, at man har medtaget Ulykkestilfælde, der sker paa Vejen til og fra Arbejdsstedet. Det var ganske ejendommeligt at se det ærede Medlem Hr. Krag vride sig for at komme væk fra det Standpunkt, han for nogle faa Aar siden indtog. Det er rigtigt, at der kan være meget store Vanskeligheder ved i det enkelte Tilfælde at afgøre, hvorvidt et Ulykkestilfælde paa Vejen til og fra Arbejdet staaer saaledes i Forbindelse med Arbejdsforholdet, at det skal henføres under Ulykkesforsikringsloven; men det vidste det ærede Medlem Hr. Krag saa udmærket godt, da han i sin Tid selv foreslog at tage det med. Hvad det vil koste, kan jo ikke opgives nøjagtigt — de Tal, der er opgivet, er taget fra Sverige —, men det er jo saa lidt, at det forbavsende mig meget, at det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven af økonomiske Grunde kunde rejse Diskussion herom.

Det er givet, at den allerstørste Del af de Ulykkestilfælde, der rammer en Arbejder paa Vej til og fra Arbejdet, ikke vilde have ramt ham, hvis han ikke var traadt ind i dette Arbejdskontraktforhold med sin Arbejdsgiver. Dér er Grænsen, og jeg synes logisk begrundet.

Med Hensyn til, hvad der forstaaes ved Ordet Ulykkestilfælde, hvad der skal dækkes af dette Udtryk, er Lovforslaget jo gaaet videre end den gældende Lov, idet den har medtaget visse Erhvervssygdomme. Det er mig umuligt at forstaa, hvordan det ærede Medlem Hr. Krag kan argumentere mod, at disse Erhvervssygdomme medtages, ud fra den Betragtning, at det kan være vanskeligt at paavise, i hvilken Arbejdsgivers Tjeneste denne Erhvervssygdom er opstaaet, eftersom Bestemmelsen om Erhvervssygdomme jo netop hænger sammen med hele den Forsikringsordning, der er gennemført. Om en Blyforgiftning er opstaaet i den ene eller den anden Akkumulatorfabrik, er ganske ligegyldigt, for begge Akkumulatorfabrikker hører under Industriens Ulykkesforsikringsforbund, og det samme gælder med Hensyn til de andre Erhvervssygdomme, der er Tale om.

Naar jeg skulde sige noget, skulde det være det, at den højtærede Minister